

Алчният и скромният брат

Живели някога в една далечна страна двама братя роми. И двамата били бедни сиромаси. По-големият имал малко по-алчен, малко по-свидлив характер, докато малкият бил добър и благороден.

Един ден, когато дядо Господ ходел по земята, минал покрай тяхната къщурка. Почукал на вратата им, отворил по-малкият и попитал:

– Какво има, дядо? Заповядай, почини си!

И му донесъл вода да се измие, дал му храна и постеля да си почине. Дядо Господ като видял колко добре се отнесъл към него този беден циганин, попитал го как живее. Той му разказал за себе си и за брат си, че били бедни и че са нямали, а много биха искали да имат дом и семейство. Тогава дядо Господ ги погледнал и казал:

– Какво бихте си пожелали?

По-големият брат застанал отпред и казал:

– Аз ако имах една хубава къща голяма, и ако имах семейство, ако имах имот винаги щях да давам на бедните. Това искам да ми се случи!

По-малкият казал:

– Аз искам да имам, дядо, само една вярна съпруга и едно щастливо семейство. Дори и да живея като последен бедняк!

– Тъй да бъде! – казал дядо Господ и си тръгнал.

След известно време по-големият брат се задомил за чорбаджийската дъщеря и имал голяма къща, имал богатство, имал имот, ниви, лозя – всичко имал. По-малкият брат и той се задомил, но той се задомил за бедна девойка и заживели в недоимък в една скромна колиба. Но дори в нея били много щастливи, много се разбирали и обичали. След време им се родило едно детенце, момченце и те заживели още по-бедно, но по-щастливо.

Минали години. Един ден дядо Господ си казал:

– Ще отида пак да поскитам на земята за да видя аз как живеят двамата братя, на които помогнах.

Тръгнал той. Отишъл първо при по-големия, почукал на вратата му. Излязъл големият брат. Като видял, че пред него стои дрипав старец с тояжка и с торбичка на рамо погледнал намръщено и казал:

– Какво искаш, старче?

– Ами искам водичка, искам ако може малко хлебче, че съм гладен, защото извървах дългия път и съм много изморен.